

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

VIII. Évfolyam, 1-2. szám

2016. június-december

LOVAGNAK LENNI

„(...) a Regula szabály, amelynek megszegése bűn, de a követésében nem maradsz magadra.”

(Szent Ágoston Regulája)

Amint az ősök történetei is igazolják, a lovagra, a lovagságra mindig az erényesség hordozóiként, a bátorság gyakorlóiként, s mindenek előtt az Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus követőiként, a rászorulóknak segítőiként és az Egyház, a keresztény Hit védelmezőiként tekintettek. Már e felsorolás is az erényekre hivatkozást, az erények említését tartalmazza. Erre alkalmassá válni – mint ahogy egyszerűen „csak” kereszténnyé lenni – csak közösségben lehet. Az ember alapvetően társas lény. Az Úr is azt mondta, hogy „Ha valahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Máté, 18, 20).

A keresztények a kezdetektől fogva közösségekbe húzódtak össze, s az evangéliumi életforma jobb követésére jobban szervezett közösségekbe, rendekbe tömörültek. Nem csak a magyar szó azonos a renddel, a szabályozott, rendezett létformával. A latin is: ordo. Ezen közösségi létforma belső szabályozása a regula. A mienk, a Cruciferi Sancti Stephani-é a Szentágostoni Regula ránk érvényes változata. Ennek lehet a legjobb – célként maradéktalan – követése alapvető feltétele a valóban lovaggá válásnak. (A máltai és szentsíros lovagok is a saját regulájuk maradéktalan követésére töreksenek, s ezt el is várják a rendek tagjaitól.) A lovagságban, mivel óhatatlanul kint kellett és kint kell élni a világban, elvileg sem vonulhatunk el rendházak kapui mögé, segítve ezzel az evangéliumi tanácsok szerinti élet megvalósítását. A Regula mellett pedig kiemelten fontos a lovagsággal mindig együtt említett erényesség, az erények követésének elérése!

A lovagi erények összefoglalását az Alapokmányunk tartalmazza. Ez következmény, hiszen Szent István király 1015-ben kelt Intelmeiben ezeket már felsorolja, s az egyéni életvitelhez és a királyi méltósághoz elengedhetetlennek tartja. Az Alapokmányunk ezt így tartalmazza:

„3.§. a) ...Ezekből következően a Szent István Lovagrend minden rendű és rangú tagjai, lovagjai **keresztények** és magas fokon kell gyakorolják: mindenek előtt a **SZERETET**, majd a **HIT** és a **REMÉNY**, és a **BÖLCSESSÉG**, a **BÁTORSÁG**, a **TÜRELEM**, az **IGAZSÁGOSÁG**, valamint a **BECSÜLET**, a **SZELÍDSÉG**, a **JÓINDULAT**, az **IRGALMASSÁG**, a **MÉRTÉKLETESSÉG** és a **SZEMÉRMESÉG** erényeit.

A Lovagrend minden rendű és rangú tagjának önkéntes alapon tett vállalással és folyamatos igyekezettel kötele-sége az Úr akaratának alázatos betöltése, a felsorolt erények keresztényi gyakorlása, a kereszténység védelme, a tisztesség, a magyarság és a társadalom szolgálata, így felelve meg a

tisztaság, a szegénység, az engedelmesség, a Hit és az Egyház védelme evangéliumi eszményének.

b) A Lovagrend meg kell feleljen Szent István Király azon kíváncsnak is, hogy: „(...) minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölet.”

Mindezek együtt képezik az erényességet. Együtt (!), s nem lehet külön-külön, valamely célhoz vagy alkalomhoz illőnek véltén belőle kiemelni vagy elhagyni. Az ugyanis torz eredményhez vezetne. Ezzel pedig a lovagi életforma sérülne. Ezzel összhangban rendelkezik Szent Ágoston is a Regulában, amit pontosan mutat a hibák, a helytelen, méltatlan, stb. viselkedés esetére adott előírása:

„Mivel egyetlen szeretetközösséghez tartoztok, kölcsönösen felelősek vagytok egymásért. A bennetek élő Isten (16) így meg fog benneteket magatoktól is őrizni.

Ha valaki helytelen cselekedetét tanúi vagytok, figyelmeztessétek őt, hogy mielőbb térjen jobb belátásra. Ha a figyelmeztetés hatástalan maradna, ismételjétek meg azt, akkor már két másik testvérrel együtt (17). Szükség esetén jelentétek az esetet előjárótoknak. Ne tartsátok magatokat ezért rosszündulatúnak, hiszen egy megsebzett lélek gyógyításáról van szó. Ha a testvér testi baját akarná eltitkolni, félve a gyógyítástól, az irgalmasság megkívánja, hogy azt is jelentétek. Ha hallgatnátok, kegyetlenek lennétek. Még fontosabb, hogy a lélek sebére felhívjátok a figyelmet, mielőtt végzetes bajt okoz. Ebben az esetben a hallgatással társatok lelkének elvesztését kockáztatnátok. Ha előjárótok kér felvilágosítást valamelyik társatokról, a legjobb tudásotok szerint, őszintén válaszoljatok. Az előjáró négy szemközt intheti meg a vétkest anélkül, hogy a többiek tudomást szerezzenek róla. Ha az előjáró figyelmeztetése is eredménytelen lenne, vigyétek az ügyet a közösség elé (18), legalább két tanúval bizonyítva azt. Ha ekkor sem sikerül a bajt orvosolni, akkor el kell őt távolítani a közösségből, nehogy mások lelkét is megfertőzze. Ez nem kegyetlenség, hanem a könyörület megnyilvánulása azok iránt, akiket példájával romlásba döntene. Szeressétek az embert, de a bűnt gyűlöljétek.”

Minden rend, így a Cruciferi megmaradásának és erősödésének alapja, feltétele az erények együttesének megtartása, az Alapokmány és a Regula követése. Korunk eszméit és társadalmi szokásait pedig ennek alá kell rendelnünk, s ha olyanok, el is kell hagynunk azokat, amikor egy rendhez, vagyis a REND-hez csatlakozunk. Mert a Mindenható Teremtő, Akihez igyekszünk, a rendetlenség, a káosz helyébe eleve rendet, az Ő Rendjét teremtette.

Ferencz Csaba CSR
Nagymester

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

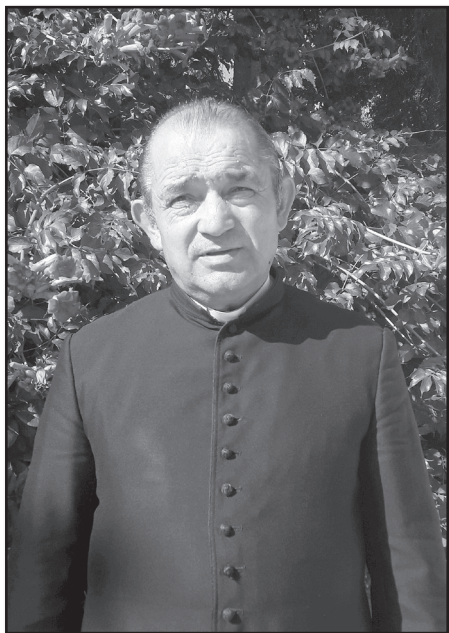
Ugyanígy, ti fiatalok, engedelmeskedjétek az előjáróknak. Egymás iránt pedig mindannyian viseltessétek alázattal, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak azonban kegyelmet ad.” (1 Pét. 5, 5).

Keresztes lovagnak lenni megtiszteltetés. Istent szolgálni öröm. Az Egyház szolgálójának lenni kiváltság. A 21. században tenni mindezt – amikor ez a feladat már-már emberfeletti áldozatot kíván – szívből jövő szándék, „szent elkötelezettség” nélkül lehetetlen. Ugyanis a nem látható, de közöttünk mindenkor jelen lévő Istent, akinek létezését, tetteit (szeretetét) emberi elme fel nem foghatja, nem lehetséges, sőt, tiszteletlenség, „hétköznapi” módon és hozzáállással szolgálni. Egészen oda kell Neki adnunk magunkat. Mi megkaptuk azt a kiváltságot, hogy mindezt felismerjük és Alapokmányunk előírása-it és Szent Ágoston Reguláját megtartva mindent megtegyünk Isten nagyobb dicsőségének előmozdítása érdekében. Mi a jutalmunk? A folyamatos munka: együtt munkálkodni Istenért. Együtt imádkozni és együtt megélni a szeretetet örömetelibb, mint egyedül. Erre keresztényi rendeltetésünk kötelez is bennünket. Így könnyebben mondhatunk ellent a kísértőnek, aki azt sugalmazná, hogy önző módon csak magunkkal törődjünk. Rendtársak vagyunk, egymás felebarátai az Úrban, akiket közös célok vezérlelnek. Ugyanolyan hétköznapi emberek vagyunk, mint mások. Nem többek és nem kevesebbek. Nem címért, rangért léptünk be a Lovagrendbe. Nem a magamutogatásért. Nem a dicséretért. Magasatos céljainkért szent szándékainkat sem hívhatjuk segítségül, ha nincs bennünk alázat, ha Egyházunk tanítását semmibe vesszük, előjáróinknak ellentmondunk. Tisztában kell lennünk ezzel. Istennek fogadtunk hűséget, szívünkben élnie kell az engedelmisségnek. Legyen Rend a szívünkben Testvérek, az elménkben pedig gyúljon Világosság, hogy megértjük, miért érkezünk valójában a Cruciferi Sancti Regis közösségébe. Békesség legyen közöttünk!

Winkler Márton CSR

MINDEN KEGYELEM

„Legyen a Szent István Lovagrend egyik elsődleges célja a kegyelem kieszközölése az egész magyar nemzet számára”. (Paskai László bíboros)

kínálta fel nekik, akkor már hátat fordítottak neki. „Kemény beszéd ez! Ki fogadhatja el?” (Jn. 6, 60) – mondták, s otthagyták. Virágvasárnap lelkesen hozsannáztak Jézusnak, nagypénteken már halálát követelték Pilátusnál. Az apostolok mindenüket elhagyták és lelkesen követték Jézust, de nagypénteken szétfoszott minden lelkesedésük. Harminc ezüstpénzért már eladó volt Jézus, egy szolgáló szava elég volt, hogy a Mester megtagadására készítse Pétert, valamennyien elinaltak, amikor Jézus a gonoszok kezére került... „Mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt.” – fejezték ki csalódottságukat (Lk. 24, 21). De aztán jött pünkösd napja, a Szentlélek kiáradása, a kegyelemmel való töltekezés. És feltáruktak a zárt ajtókat, „... és a gyenge félőkből harcok hősei váltak” (Szent Vagy Uram! 98. ének). Most már a Jézusért való lelkesedésük nem lanyhult. A felcsapódott ajtókon bátran kiléptek a többzres tömeg elé és félelem nélkül hirdették az Evangéliumot a Feltámadottról, mégpedig olyan hévvel, hogy magukkal ragadtak háromezer embert, akik még aznap kérték a Jézushoz való csatlakozásuk jeleként a keresztség szentségét.

Kisszeminárium koromban az Erkölcstan tananyagban olvashattam, hogy Bernanos: „Egy falusi plébános naplója” című könyvében megállapítja, mint alapigazságot: „Minden kegyelem!” Azóta is sokszor rácsodálkozok a saját életem alakulására, a környező világra, a természetre, a csillagos égre, Egyházunk életére, magyarságunkra, magyar népünk történelmére, a zivataros évszázadok ellenére több mint ezeréves itteni magyar múltunkra, formálódó jövőnkre, a Mária Rádió széleskörű, magyar nyelven való sugárzására és természetesen még oly sok mindenre, amiknek hatására magam is hódolattal ejtethetem ki ezeket a szavakat: „Minden kegyelem”.

Megjártuk az idén is pünkösd alkalmával – most már sokadjára – Csíksomlyót, ahol százezrekkel együtt szinte kézzel tapinthatóan éreztük a kegyelem áradását. Pünkösd másodnapján arról elmélkedtem, hogy az apostolok lelkesedése Jézusért milyen ingatag volt, akárcsak a népé. A megsziporított kenyérből és halból jól laktak, s lelkesedésükben királyukká akarták tenni Jézust, de másnap, amikor nem szájuk íze, nem földies érdekek szerint beszélt, hanem a saját testét és véréát az örök élet eledeleként

Népünk életében Vajkot ragadta magával a Szentlélek heve, és lett Szent István királyunkká, aki méltán viseli a magyar nemzet apostola, apostoli királya nevet. Mekkora tűz hevítette, amikor megszervezte a tíz egyházmegyét, templomokat építtetett, ispotályokat létesített, hithirdetőket hívott, szerzetesrendeket telepített az országba, hogy legyen aki közvetítse a kegyelmet a nép felé. Nem földiekhez, hanem a mennyeiekhez csatolta oda országát, amikor 1038-ban a Boldogságos Szűz Mária pártfogásába ajánlotta az országot és népét. Hány ezer embernek – évszázadokra szólóan hány milliónak – közvetítette a kegyelmet első szent királyunk, István! A kegyelem közvetítése, a keresztyénységben való elmélyülés céljából alapította meg az ispotályosok rendjét, amelynek jogutódja a lovagrend, amely nagy királyunk halálát követően az ő nevét vette fel, s viseli a „Szent István Lovagrend” nevet.

Megfelelünk-e annak, aminek Szent István megálmodott minket, és amit élénk élt, hogy példáját kövessük? Az új pogányság teret hódít Európában, benne Magyarországon. Nem nézhetjük ezt tétlenül. Lendítse a Krisztusért való

lelkesedés a Szent István Lovagrendet közösségileg és tagjaiban egyaránt, de ne a pünkösd előtti lelkesedés, amely könnyen megtorpan, hanem a pünkösd utáni, amely rendíthetetlen, amely apostoli, amely szentistváni, amely bensőnkben tüzként hevít, mert Krisztus szeretete sürget minket (2 Kor. 5, 14).

A palánta a talaj felszínén nem marad életben. Ha kelő mélységben elültetjük és még meg is öntözzük, akkor megfog. De csak akkor hoz termést, ha még mélyebben belekapaszkodik a talajba és így belőle táplálkozik. Ez az, amit nekünk is meg kell tennünk! Nem elég az, hogy meg vagyunk kereszttelve. Mélyen, nagyon mélyen gyökerezzünk bele Istenbe, táplálkozzunk belőle, és akkor tudunk termést hozni.

„Minden kegyelem!” De a kegyelem közvetítőket igényel, hogy áradhasson szét széles körben. Minden stefanita gyökerezzen mélyen Istenbe. Így legyen alkalmas a kegyelem közvetítésére, azaz hozzon bő termést országunk és nemzetünk javára, népünk minél több fiát és leányát hasonló életvitelre segítve. Szolgáljon ez a törekvésünk magyarságunk lelki megújulására, egyben jövőnk építésére itt a Kárpát-medencében.

Kovács Árpád CSR

INTÉS

Az Egyház szervezete hierarchikus és nem demokratikus

Az Egyházat ugyan emberek alkotják, de Istentől származik. Eredete Jézusig és a tizenkét apostolig vezethető vissza. Jézus Krisztus, Isten Egyszülött Fia alapította, aki azt a küldetést adta első tanítványainak, hogy menjenek el a világ minden tájára és hirdessék az Evangéliumot. „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjetelek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt.*” (Mt. 15, 16).

Az Egyház püspökei az apostolok utódai, akik Krisztus nevében és hatalmával tanítanak, megszentelnek és kormányoznak. Róma püspöke, a pápa Péternek, az apostolok vezetőjének az utódja, aki egyedül kapta meg az Egyház kulcsait, s akit Jézus az egész nyáj pásztorává tett. Így a pápa „örök és látható princípiuma és alapja mind a püspökök, mind a hívők sokasága egységének.” (A Katolikus Egyház Katekizmus, 882).

A keresztség által minden hívő nemcsak egyszerűen Krisztus követőjévé válik, hanem misztikus

Testének tagjává, papságának részesévé. Minden megkeresztelt gyakorolja az általános papságot Krisztus küldetésében való részesedése által, abban a küldetésben, ami végett Isten Egyetlen Fia emberre lett. A hívők hivatásuknak és körülményeiknek megfelelően teljesítik ezt a küldetést, de mindannyiuknak a szolgálati, hierarchikus papsággal szoros egységben kell tevékenykedniük.

Kurt Koch bíboros, egykori bázei püspök mondja, hogy vannak, akik úgy látják, hogy „*a katolikus Egyház csak akkor újulhat meg, ha demokráciává válik.*” Ez a téves meggyőződés áll számos követelés mögött, melyet ma az Egyházzal szemben támasztanak. Ez azonban nem valósulhat meg, mégpedig két okból:

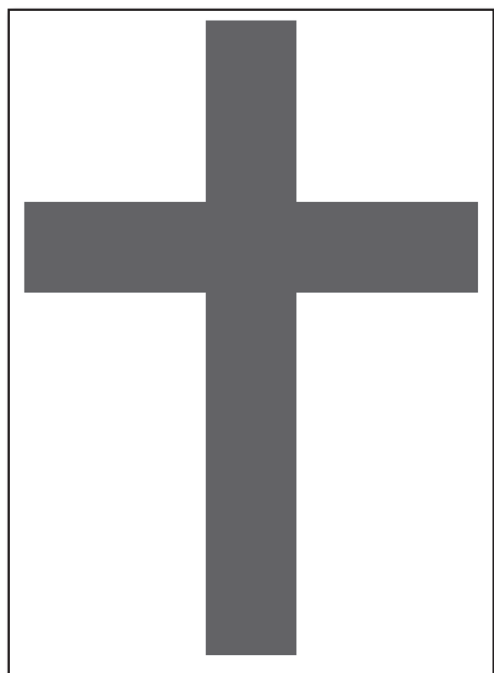
Először is a demokráciában a szuverenitás (önállóság, függetlenség) tényleges hordozója a nép maga, mint egész. Azonban az Egyházban nem létezik és nem is létezhet a népnek ilyen szuverenitása, mivel az Egyháznak magának nincs szuverenitása. Az Egyház tényleges szuverenitása nem Isten népe, hanem Krisztus. Ő a test Feje, akire hallgatni kell. Az Egyház minden hivatala és az úgynevezett hierarchia, amelyet „szent eredetnek” hívunk – csak a szuverén – Krisztussal szembeni engedelmesség szolgálata és a szent eredettel – hierarchiával szembeni hűség iránti gondoskodás lehet.

Másodszor, a demokráciákban a nép adja magának az alkotmányt, bár a népnek ez a hatalma még magukban a demokráciákban sem határtalan. Még ott is vannak az alkotmánynak olyan elemei (pl. az emberi jogok), amelyekről elvileg nem lehet demokratikusan szavazni. Az Egyház tényleges alkotmánya az Evangélium, mely Krisztustól való, ez teszi az Egyházat Egyházzá – s éppen erről nem rendelkezhet az Egyház. Jézus Krisztusnak az Egyház egyeduralkodójaként való elismerése és az Evangéliumhoz, mint az Egyház alkotmányához való hűség nem engedi meg, hogy a katolikus Egyház demokráciává váljon.

Mindezzel nincs megkérdőjelezve az a tény, hogy az Egyháznak Isten népeként való önértelmezése minden megkeresztelt alapvető egyenlőségét fejezi ki, és kívánatos, ha a megkeresztelt

az Egyházban a mainál több működési lehetőséget kapnak. De ugyanakkor senki sem vonhatja ki magát az egyházi hierarchia iránti engedelmességből.

Az Egyház misztériumának egyre mélyebb ismeretével növekszik az Iránta való szeretetünk és erősödik bennünk az az igény, hogy egyre hűségesebb gyermekeivé váljunk. Katolikus meggyőződésű híveknek megnyugvás és kedves kötelesség az egyházi előjáróknak való engedelmesség, mert

az engedelmesség az igazság, az ideiglenes és örök boldogság útja. Az Egyház nekünk a tovább élő Krisztus, az Út, az Igazság és az Élet. Tőle nem jöhet és demokratikus reformot követelünk, hanem megváltást, igazságot és üdvösséget várunk. S ezt addig adhatja meg nekünk az Egyház, amíg az marad, aminek Krisztus alapította.

Kiss Róbert CSR

KÉRJÜK, AJÁNLJA FEL ADÓJA 1%-ÁT CÍMTEMPLOMUNK JAVÁRA!

A Bazilikáért Alapítvány a Szent István-bazilika műemlékvédelme, teljes felújítása és fenntartása céljából alakult 1991-ben, kiemelten közhasznú alapítvány, a SZJA 1% elfogadására megfelel. Az alapítvány adószáma: 19660121-2-41 Számlaszám: 10102086-02229202-00000001

A Szent István-bazilika munkatársai nevében halásan köszönjük a nagylelkű felajánlásokat.

AVATÁS BECKET SZENT TAMÁS NAPJÁN

December 29-én, Becket Szent Tamás püspök és vértanú napján, Matyi Gábor rendtársunk tett lovagi fogadalmat. Az ünnepi szentmisét Kiss Róbert atya celebrálta.

Lovagtestvérünknek szeretettel gratulálunk! Christus vincit!

AVATÁS SZENT LÁSZLÓ NAPJÁN

Az idei évi Szent László napi avatás elmaradt.

„BOLDOG AZ, KIT KIVÁLASZTASZ ÉS MAGADHOZ FOGADSZ URAM”

Pápai Anna lovag emlékére

A 2015. karácsonyát megelőző napokban, az izgatott ünnepvárásban megállásra készítettél minket halálod hírével. Miközben mi az év legszentebb estjére készültünk, az Élet születésének felidézésére, Te éppen ennek az életnek a mulandóságára emlékeztetted bennünket, rámutatva arra, mi az, ami igazán fontos ebben a földi létben. 2015. december 21-én hagytál itt bennünket. Búcsúztatásod 2015. december 24-én volt. Halálod családod és barátaid mellett fájdalmasan érintett minket is, hiszen azzal, hogy örökre elmentél nemcsak egy példaértékű, becsületes lovagot, szeretett rendtársunkat, hanem egy életvidám, igaz lelkületű keresztény embert is elvesztettünk.

Míg lehetőség volt rá, a nagy távolság ellenére mindig jelen voltál a lelkigyakorlatokon, ahol mi, akkor még nagyon fiatal lányok átbeszélgettük az estéket. És most, megkésve van lehetőségem elmondani, mennyire csodáltam az optimizmusodat, az életszeretetedet és a tudatos kitartásodat a család, a munka és a lelki élet vonatkozásában is. És ez a hihetetlen erő Veled maradt a betegség alatt. Ugyanilyen elszántsággal küzdöttél éveken át ezekért az értékekért. Miközben a fájdalommal és a kezelésekkal járó nehézségekkel harcoltál, még egy diplomát szereztél.

Mielőtt belekezdtem volna ennek a megemlékezésnek az írásába, mintegy iránymutatóként felütöttem a Szentírást, és Jeremiás próféta szavaira esett a tekintetem: „Ne sirassátok a halottat, és ne mutassatok részvétet iránta...” (Jer. 22, 10). Az Ószövetség népében, más népekkel ellentétben, későn alakult ki a túlvilági élet reménye, de keresztény hitünk alapján mi hisszük „a test feltámadását és az örök

életet”, hiszünk abban, hogy a halál már nem „a sötétség Istentől elhagyott országa és Istentől távoli, irgalom nélküli birodalma.” (Joseph Ratzinger). Hinnünk kell abban, hogy az átlépés az örök életbe csak az itt maradóknak szomorúság és van realitása a már súlyosan beteg Kosztolányinak a Hajnali részegség című versében szavakba öntött látomásának: „Szájatva álltam s a boldogságtól föl-fölkiabáltam, az égbe bál van, minden este bál van.” és Te ebből az égi bálteremből sugárod ránk azt a derűt, amit az érdi ciszterci rendház vendégszobáiban olyan sokszor megtapasztalhattunk!

Azokkal a Nagymesterünk írta szavakkal búcsúzómost Tőled, amelyeket temetéseden is elmondtam: „Testvérem! Krisztus hű katonája! – Szeretett Babu Testvérünk!

Rendünk egyik fiatal lovagjaként a jövő reménységének egyik képviselője voltál. Hiszen ragyogó természeted, sugárzó szereteted erre alkalmassá tett. Mind a munkában, mind keresztény lovagi hivatásodban, mind családotokban egyéniséged meghatározóan megjelent. Amikor szembe találtad magad korunk egyik gonosz betegségével azzal kitartóan és keményen küzdöttél, s a nehéz megpróbáltatást a türelem lovagi erényével viselted, mindig elfogadva, ha az Úr mégis másként látja jónak. Nekünk, ittmaradottaknak mind rendtársaidként, mind közeli, Téged nagyon szerető barátaidként nehéz elfogadni, mint ahogy Neked sem volt könnyű.

Meghaltál, s most távozol. De hisszük, hogy élsz az Úrban és láthatod Őt. Kérleld meg Őt, hogy vigyázzon ránk,

ittmaradottakra, hogy Hozzá hűen láthassuk el dolgainkat!

Krisztus hű katonája! Állj be az égi seregbe! Reméljük, hogy ott találkozunk.”

Banga Viktória CSR

A CSILLAGOK ÚTJÁN

(Pápai Anna CSR emlékére)

„Ha sorsod végleg beteljesedett,
Lehulló kezednek Én nyújtok kezét,
S a fénylő ösvényen vezetlek át,
Hogy lásd a lét időtlen folyamát.

Ha testedből eltűnik minden erő,
S porhüvelyed fedi a föld és a kő,
Lelkednek útját nem állhatja gát,
Szabadon éred el a Mindenség kapuját.

Ha utolsó könnyedet Nekem adod,
Áldozatod majd nem fájlalod,
Mert megleled végül az Égi Hazát:
Örökkévalódnak birodalmát.

Ha leheleted az arcodra fagy,
Átölellek, hogy Velem maradj,
S meghalld az Élet hívó szavát,
A csillagok útján, jóbarát.”

Winkler Márton CSR

IN MEMORIAM LENGYEL ALFONZ CSR

A Szent István Lovagrend tagjává 1997-ben fogadott lovagtársunk temetésére 2016. május 17-én, 11 órakor került sor. A vallási szertartást dr. Keresztes Szilárd, görögkatolikus püspök tartotta a Fiumei úti Nemzeti Sírkert ravatalozójában. Elhunyt testvérünk sírhelyét az '56-os szabadságharcosok és politikai foglyok 21-es parcellájában szentelte meg a püspök úr. A Honvédelmi Minisztérium díszkatonai temetést rendelt el a helyszínen.

A Lovagrend többtagú delegációval vett részt a temetésen. Nagymesterünk, búcsúztató szavai után, az urna részére kialakított helyen egy szál fehér

rózsát és kicsinyke kódarabot (kettős kereszttel és a Szent István Lovagrend felirattal) helyeztet el.

Dr. Lengyel Alfonz Gödöllőn született, 1921. október 21-én. A miskolci iskolai évek után a Ludovika Akadémiát 1944-ben végezte, majd a solti hídfőben súlyosan megsebesült. 1948-ban jogi abszolutóriumot kapott, de nem engedték doktornálni, 1973-ban angol barátaival javaslatára Londonban, jogi díszdoktorátust kapott. Mindszenty kardinális segítségével bekeült a Vallás és Közoktatásiügyi Minisztériumba, ahol falumúzeumokat szervezett. Amikor 1950 novemberében az ÁVH letartóztatta, az egyik vád épp ez volt ellene. Összeesküvéssel és vádolták, három évet töltött magánzárkában és három évet dolgozott mint vágórab bányákban.

Az 1956-os forradalom idején részt vett a rádió körüli harcokban, valamint az Actio Catholica mozgalom újjászervezésén dolgozott. Megalapította a Keresztény Világnézeti Magyar Politikai Foglyok Szövetségét. Az okmányt Amerikába is magával vitte és itt az alakuló Volt Magyar Politikai Foglyok Világszövetségével fuzionált, melynek később elnöke lett.

1957 januárjában érkezett Amerikába, sírásónak és iskola takarítónak állt először San Joséban. De kilenc hónap múlva már egyetemre járt és művészettörténész sa-

kon tanult, majd Párizsban a Sorbonne-on doktorált és muzeológiai tanulmányokat végzett. Tanított Párizsban, Heidelbergben, Kínában és Amerika különböző egyetemein, s több akadémia tagja lett.

Mint régész 1968-ban, a Smithsonian Institutions képviselőjeként, a késő római kor egyik fővárosában, Sirmiumban ásatást vezetett, majd a Siena környéki etruszk és a karthágói ásatásokat vezette.

1980-ban egy amerikai oktatásügyi küldöttség tagjaként Kínába ment, ahol a Fudan Egyetemen segített megalapítani a Muzeológiai Intézetet. A Xi'an Jiaotong Egyetemen egyetemi tanári rangot kapott és ott is régészeti iskolát alapított, s azóta minden nyáron speciális szemináriumot tartott és ásatásokat vezetett Kínában. Ázsiában

Régészeti Intézet. Az ő vezetése alatt ásták ki Han Császár Jing Di sírját őrző terrakotta katonákat. Sarasotában a Ringling Museum of Art Ázsia részlegének a képviselője volt.

Adj Uram örök nyugalommal neki, és az örök világosság fényekedjék Neki. Nyugodjon békében, az örök életben.

„Testvérem! Krisztus hű katonája!

Átélted a keresztényüldözés és a magyarüldözés rettenetes idejét majd évszázados életed során. A rettenetes diktatúrákat és a mostanra kiteljesedő nyílt és kereszténygyűlölő szellemi-gondolati terrort. De te végig megmaradtál kereszténynek és magyar-nak. Mindszenty hercegprímás perében már meghurcoltak, tétlél a szabadságért az '56-os forradalmunkban, kiálltál a kereszténységért mindvégig akkor is, amikor az ún. szabad-

ság-hazájában kellett fellépni a keresztény tanítás tisztaságáért, s eközben a világ egyik legjobb sinológus régésze voltál. Amikor a szovjet csapatok kivonultak végre, akkor azonnal mindent megtettél magyar hazánkért, amit csak lehetett. Így méltán lettél a Cruciferi Sancti Regis újraindulásakor az Észak-amerikai Csoportunk egyik megalapítója, s példaértékű lovagja, aki a nagy távolság ellenére a modern hírközlés lehetőségeivel élve aktívan dolgoztál Rendünkben, s tanítottad a fiatalabbakat az élet és a politika nehéz kérdéseiben eligazodni, s arra is, hogy ki kell állni a keresztény Hit, az Igazság és a most éppen kormányon lévő keresztény magyar irány mellett. Te mindig az Alapokmány, a Regula, az Egyház útmutatására alapoztál és hathatósan segítettél a Lovagrend tisztasága megőrzését, az utolsó pillanatig aktívan. A rádiórt betegséget is keresztényi türelemmel viseltél el. Hiányzol, rendtársként és barátként egyaránt.

Meghaltál, s most távozol. De hisszük, hogy élsz az Úrban és láthatod Őt. Kérlek meg Őt, hogy vigyázzon ránk ittmaradtakra, hogy

Hozzá hűen láthassuk el dolgoinkat!

Krisztus hű katonája! Állj be az égi seregbe! Reméljük, hogy ott találkozunk.”

Ferencz Csaba CSR
Nagymester

csak három magyarnak van emléktáblája: Körössy Csoma Sándornak, Sir Stein Aurélnak, illetve Lengyel Alfonznak, akinek Kínában a Jing Di császárról elnevezett múzeum falán egy nagy réztáblán van megörökítve az általa alapított Kínai-Amerikai

A KÖZÖSSÉGRŐL

„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”
(Mt. 18, 20).

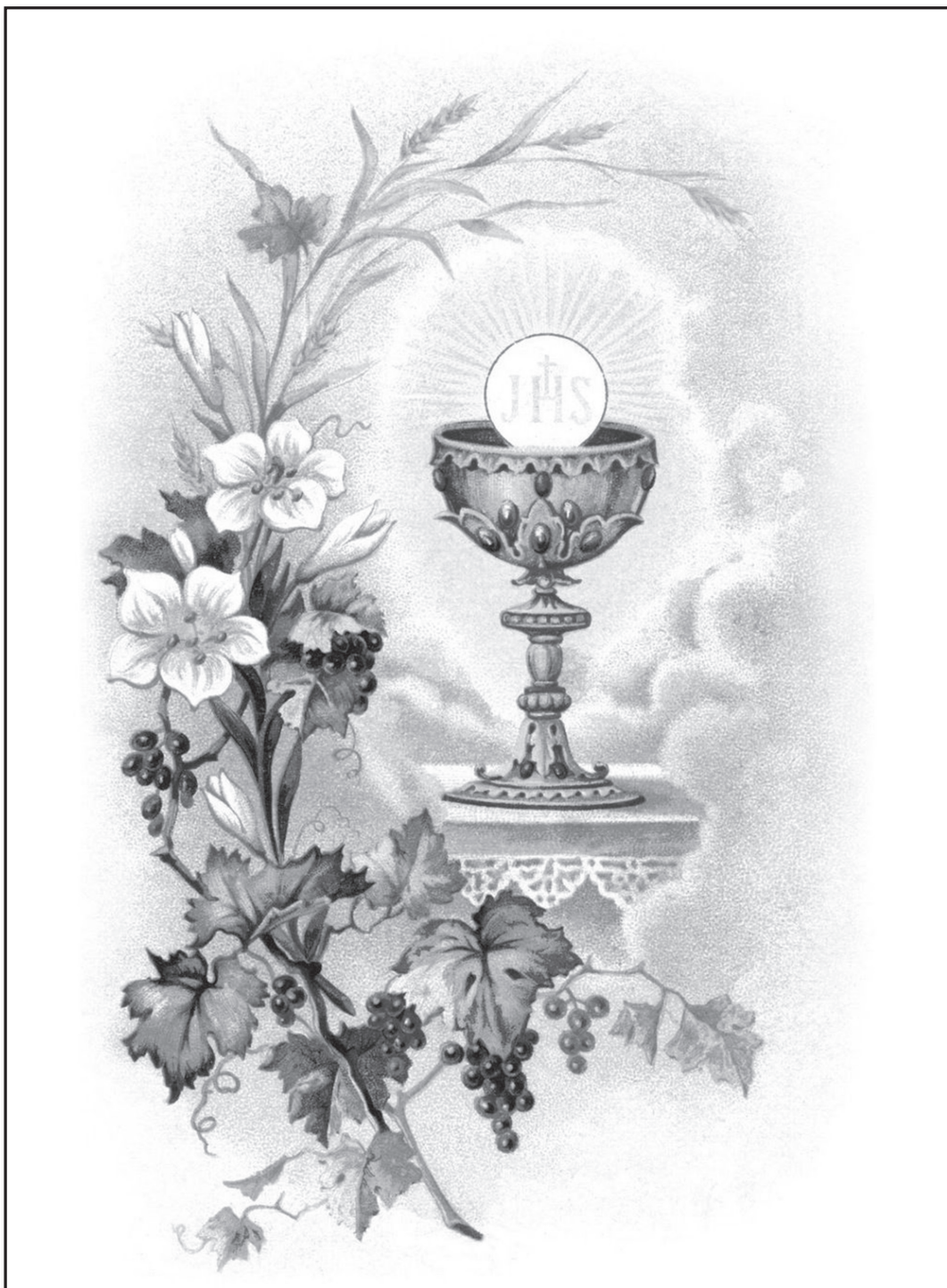
Jean Vanier kanadai filozófus és teológus *A közösség* (Magyar Máltai Szeretetszolgálat Bp., 2006) című könyvét olvasgatva kezdtem elmélkedni a közösségi lét értelmén. (Érdekes, hogy ezt a könyvet pont egy olyasvalakitől kaptam annak idején, akinek köszönhetően megismerkedhettem a Lovagrenddel, és aki azóta már nem tagja közösségünknek. Ez még inkább megerősítette bennem, hogy ennek az írásnak meg kell születnie...)

Kiinduló gondolatom a fenti idézet mellett természetesen ez volt: az ember társas lény. Evolúciós megközelítésből a társas lét (életünk során bizonyos ideig különböző közösségek részévé válunk) magyarázata rendkívül egyszerű: a túlélés miatt szükséges ez a létforma. Elsősorban a faj, másodsorban az utód, harmadsorban pedig az egyén túlélése határozza meg a társas kapcsolatok alakulását. Azonban az ember test és lélek (valamint szellem) egysége, aki a Teremtő végtelen kegyelmének köszönhetően szabad akaratú is rendelkezik, s ez (is) kiemeli a többi létforma (állat és növény) közül. Más kérdés, hogy a **Jóisten** akaratából küldetéssel rendelkezzünk, ezt Jézus egyértelműen elmondta tanítványainak, amely parancs ránk, katolikusokra messzemenőig érvényes, hiszen valamennyiünknek (nekünk, lovagoknak pedig különösen) részt kell vennünk az evangelizációban (manapság értsd: újraevangelizációban): „Jézus odalépett hozzájuk, és így szólt: „Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt. 28, 18-20.)

Venier könyve szerint a **közösség** a valahová tartozás, a nyitottság, a kölcsönös szeretet, az együttműködés, a gyógyulás és a növekedés, a megbocsátás és az ünnep helye. Mindez eszményien hangzik, de mindnyájan tudjuk, hiszen átéljük és átérezzük, hogy a közösségi életforma nehézségekkel is jár, hiszen ha bizonyos jelenségek megjelennek, komolyan veszélyeztethetik a közösség minden tagjának a lelki világát és lelki fejlődését. Ezek a teljesség igénye nélkül a következők: az önzés,

a rosszindulat, az együttműködésre való képzetlenség, a hitetlenség/lázítás és az erre való felbujtás, a közömbösség, az együttérzés és az aggodalom hiánya, és végezetül a két legellen-

testvériség keresztény erényeit (...).” Hogyan cselekedhetnénk mindezt nyugodt lelkiismerettel, ha nem mindenkor a szeretet jegyében élünk és cselekszünk, szavainkon és tettein-

szenvesebb dolog, amelyről Szent István király egyenesen eltölt bennünket: a gőg és a gyűlölet. Alapokmányunk 5. §. b) pontja a következőket írja elő: „**A mi URUNK JÉZUS KRISZTUS isteni parancsaihoz és tanácsaihoz híven, az Egyház tanításától vezérelve a Lovagrend terjeszti és erősíti a szeretet és a**

ken keresztül nem a szeretet erénye nyilvánul meg egymás és a világ felé? Tudatosítanunk kell, hogy konfliktushelyzetek minden közösségekben (még egyházi szervezeteken, szerzetesi közösségeken belül is) előfordulnak. Rádásul, bizonyos okok miatt – felesleges volna ezeket felsorolni – nem kedvelhetünk mindenkit

ugyanannyira, sőt, nem is kell kedvelnünk, s ez így van rendjén, viszont **tisztelnünk kell, mint felebarátunkat, s megértéssel kell viszonyulnunk hozzá.** Azért vagyunk a Lovagrendben, mert eleget tettünk Isten hívásának és önszántunkból csatlakoztunk, hogy akaratát beteljesítsük. Éppen ezért együtt kell működnünk, közösen vállalva a feladatokat, melyekből nem kevés adatott nekünk. Hozhat bármit az élet, aminek hatására úgy dönthetünk, kilépünk a Lovagrendből, **de az Egyház-**

szavaival élve: **a szeretet az egyetlen energia, amely ha továbbadják, nemcsak megmarad, de erősödik is, mindkét fél számára boldogsággal szolgálva: annak is, aki adta és annak is, aki kapta.** Ehhez kapcsolódóan Lovagrendünk feladata az is, hogy **szeretközösséggé váljon és mi tagadás, e téren sem lehetünk restek, hiszen ez a cél, csak folyamatos igyekezettel, nyíltsággal és valódi elkötelezettséggel valósulhat meg.**

A Lovagrendben eltöltött tizennyolc év alatt

elgondolkodtak a leírtakon, s az azóta eltelt négy év alatt számos pozitív változás történt a Lovagrenden belül (ide sorolható például a jelöltképzés elindítása, a rendi alkalmakon kívüli kötetlen találkozók pl. közös farsangi vacsora szervezése) és komolyan látszik az igyekezet szándéka is. Meg kell azonban említenem, hogy **a levélben felsoroltak közül sok dolog (fegyvermezettség, egységes megjelenés és viselkedés, új hivatások keresése, egymás nem ismerése, az egymás közötti kommunikáció hiánya) továbbra is érzékelhető problémaként van jelen és negatívan befolyásolja a Lovagrend működését. Sok tehát a teendő!**

Az idei Nagykáptalanon rendtársaim közül néhányan utaltak is a már említett levélre, ami azért volt öröm, mert újra megerősítette: a levél üzenetértékkel bír, az abban leírtakat más is relevánsnak tartja. A lényeg is ez, hogy **a problémákról közösen beszéljünk!** Nyugodtan merem leírni azt is, ha a már említett problémák belátható időn belül nem oldódnak meg, leveletem újabb fogja követni.

A Nagykáptalan történései viszont megkerülhetetlenné teszik, hogy mindannyian, akik a Szent István Lovagrend közösségébe tartozunk tudatosítsuk: Alapokmányunk, Regulánk, valamint Szent István király Intelmei határozzák meg számunkra elsődlegesen azokat az irányelveket (az irgalmasságról is!), amelyeket követnünk kell, amelyek alapján cselekedhetünk, illetve döntéseket hozhatunk! Az ezekben leírtakat kell magunkra nézve kötelezőnek elfogadnunk! Mindez követelmény, ezek alázatos követése nem fakultatív, hiszen önként, önszántunkból, nem pedig kényszer hatására tettünk fogadalmat Isten színe előtt. Ne feledjük azt sem, az Egyháznak mindenkor hűséggel és engedelmisséggel, rendi előjáróinknak pedig tisztelettel tartozunk. S legalább ugyanennyire fontos, hogy magunkat – mint egyéneket, a közösség fontos és hasznos részeit – nem emelhetjük a közösség fölé!

Végezetül hadd idézzem Robert Schuman luxemburgi születésű német-francia kereszténydemokrata politikus Európát (s a kontinens jövőjét) célzó kemény de igazságtartamát tekintve megkérdőjelezhetetlen kijelentését, amely közösségünkre vonatkoztatva így hangzik: „A Szent

István Lovagrend vagy keresztény lesz, vagy nem lesz.” – értsd: megszűnik létezni. Úgy érzem, érdemes elgondolkodnunk ezen. **Testvéri szeretettel, aggodalommal és töretlen bizalommal:**

Winkler Márton CSR

ből nem léphetünk ki, s hitünket meg nem tagadhatjuk.

A szeretet erényének gyakorlása egészen apró cselekedetekben is megnyilvánulhat. Ilyen például, hogy egyes rendtársaink hatására leveleinket egyre többen úgy írjuk alá, hogy: szeretettel, hiszen a szeretet „ragadós”. Nagymesterünk

sokat láttam és sokat megéltem. Tapasztalataimból fakadó aggodalmaim miatt 2012-ben levelet írtam a NagyTanácsnak, rámutatva számos problémára, amelyek közösségünkön belül megmutatkoztak. Örömmel konstatáltam, hogy észrevételeim jelentős része meghallgatásra talált, a Nagymester és a mesterek komolyan

„SUCCISA VIRESKIT” AZAZ „A MEGNYESETT FA KIZÖLDÜL”

„*Succisa Virescit*” – olvashattuk mi, idősebbek Istenben megboldogult Lékai László bíboros úr püspöki címerében a latin jelmondatot. Akkoriban én, a Kádár-rendszer kellős közepén keresztény polgári nevelést kapott gyermek, aki boldogan és büszkén lázadt „a rendszer” ellen, ahol csak tudott, azonnal aktuálpolitikai üzenetet láttam bele a püspöki jelmondat megválasztásába.

Amikor 1986 januárjában hazafelé igyekeztem a Margitszigeten megtartott szabadtéri bíborosi szentmiséről, bizonyos voltam benne, hogy a bíboros úr így üzent a kommunistáknak: gondolhat, tehet, sőt súlykolhat „a rendszer” amit akar, a végső szó ugyanis mindig az Úristené, aki még a rosszból is tud jót kihozni. **Úgyhogy a jelmondat akkor és ott nekem elsősorban egy aktuálpolitikai „fel a fejfel” üzenetet hordozott, hogy az Egyházat nem lehet elpusztítani, sőt, lehet, hogy a nyomorgatás még jót is tesz neki.**

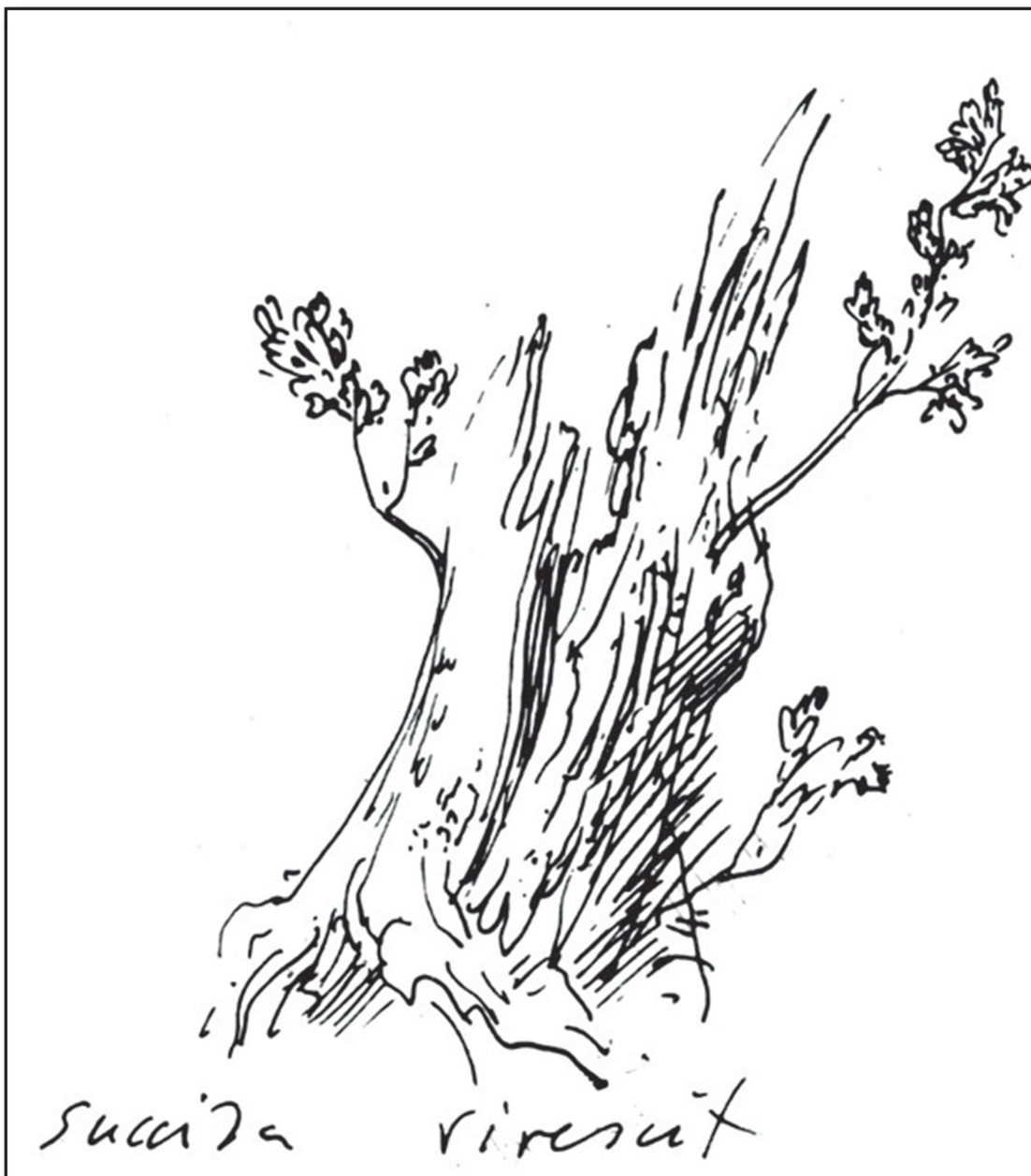
Azóta eltelt több mint 30 év – formálódott „a rendszer” is, én is. Ma már nem tűnődöm azon, hogy a bíboros urat mi is vezette jelmondatának megválasztásakor, ugyanis az eltelt időben bebizonyosodott, hogy a mondás bölcsessége mögött rendszereken és korokon átívelő, egyetemes emberi tapasztalat húzódik meg: az önmagában nehézségnek, rossznak, sőt akár tragédiának tűnő események – magasabb perspektívából nézve – egy nagyobb jóhoz vezető folyamat csírái, előmozdítói lehetnek. Innen nézve tehát egyáltalán nem biztos, hogy kár, ha megtörténnék.

Futó Károly atya írja „Szentté kell lennünk!” című művében: „Életünkben a legnagyobb küzdelmet saját magunkkal kell folytatnunk. Ha más emberekkel van is néha viszályunk, legfeljebb elkerüljük őket. Saját gyöngeségünket azonban nem tudjuk elkerülni. Jézus felszólít minket: »Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap, és úgy kövessen.« Keményen hangzik! Nem az a feladatunk, hogy minél jobban kiteljesedjünk és boldogok legyünk? Miért kell mégis megtagadnunk magunkat? Igen, valóban a kibontakozásunk a cél.

Am a rózsza is akkor nyílik a legszebben, akkor lesz a legillatosabb, ha a kertész alaposan megmetszi; a szőlő akkor hoz bő termést, ha lenyesik róla a fölösleges hajtásokat. Lelküinknek is metszésre, bizonyos áldozatokra van szüksége, hogy előre tudjunk haladni. Mi azonban nem vagyunk képesek mindig azt tenni, ami javunkra válik. Ezért az Úristen nem bízta ránk egészen, hogy önmegtagadók legyünk, hanem megtremiti azokat a körülményeket, amelyek kényszerítik

S hogy mivégre tartottam ily fontosnak, hogy a kedves Olvasó kellő lelki megalapozással fusson neki cikkem témájának? Azért, mert ehelyütt rendünk életének egy megrázkódtatásokkal teli, nehéz eseményére kell visszatekintem: a 2016 szeptemberében megtartott Nagykáptalanra, a hozzá vezető és azt követő rendi „földcsuszamlásokra”.

Mivel jelen cikkem a nyilvánosságnak, s nem a Lovagrend zárt közösségének szól, legyen szabad a jobb

nek bennünket arra, hogy lemondást gyakoroljunk, áldozatokat hozzunk. Az iskolás gyermeknek bizony nem esik jól, hogy korán fel kell kelnie, hidegben is el kell mennie az iskolába. A felnőtteknek sem mindig könnyű a munkába járás, sokszor a kedvük ellenére kell ellátniuk a feladatukat. A Gondviselés azért hoz eléink ilyen helyzeteket, hogy többé, igazabbá váljunk általuk.”

megértés kedvéért megvilágítanom, mi fán is terem a Nagykáptalan. A Nagykáptalan a Rend legfőbb szerve, amely a Rend összes lovagi és mesteri rangú tagjából, a Rendet vezető Nagymesterből és a Rend működése felett felügyelet gyakorló Fővédnőkből (a mindenkori esztergomi érsekből) áll. A Nagykáptalant legalább három évente egyszer össze kell hívni. Az időszávból is lehet látni, hogy a

Nagykáptalan nem a Rend operatív irányításának fóruma, e feladatot a Rend választott tisztségviselőiből alakult NagyTanács látja el. A Nagykáptalan feladata, hogy időről időre áttekintse a Lovagrend működését, amennyiben indokolt, döntsön a szükséges változtatások köréről, és végül, de nem utolsósorban, hogy végső fórumként elbírálja a NagyTanács döntései ellen – pl. személyi ügyekben – előterjesztett fellebbezéseket.

A 2016. évi Nagykáptalanra készülődve éreztük, hogy nem csupán rutin feladatokkal fogunk szembesülni. Azt megelőzően ugyanis a Rend operatív irányítását ellátó NagyTanács – természetesen nem előzmények nélkül – abba a helyzetbe került, hogy két társunk rendből történő kizárásáról kellett határoznia. Újfent mondom, mivel jelen cikk a nyilvánosságnak és nem a Lovagrend zárt kö-

Ahogy az várható volt, a NagyTanács személyi döntései (a kizárásokról szóló határozatok) a Renden belül további vitákat gerjesztettek. Ebben önmagában nincs is semmi kivetnivaló. Hiszen a másodfokon eljáró Nagykáptalan tiszte éppen az, hogy felülbírálja, és ennek eredményeképpen megerősítse vagy éppen megváltoztassa a NagyTanács határozatát. A nézetek különbözősége önmagában tehát egyáltalán nem az ördögtől való. Ami azonban egyáltalán nem volt várható (vagy úgy is mondhatnám, egyáltalán nem volt elfogadható), az a dühödő indulat, amely egyes tagokból a Nagykáptalanra felkészülő időszakban folytatott kiterjedt levelezésben (és személyes találkozók alkalmával is) kitört. Számomra, mint emberi gyöngeségeivel „természetesen” folyvást küzdő rendtag számára

amelyektől nem tágíthatunk! Éppen ezért az egyes rendtagok részéről felkorbácsolt indulatok miatt szomorú szívvel, de a felelős döntési helyzet átérése miatti határozottsággal vágtam neki a Nagykáptalan napjának. Aznap reggel már jó korán elmentem a pesti ferencesekhez, hogy már a bűnbánat szentségében megtisztult lélekkel nézhessek szembe a döntéshozatallal.

A Nagykáptalanon elhangzott hozzászólások széles skálán mozogtak: voltak, akik higgadtan, összeszedetten, a lényegre figyelve fejtették ki véleményüket, míg mások kényszerűen leragadtak az indulatos vádaskodás szintjén. A prózai valóság az lett, hogy a **Nagykáptalan hossza vita után végül mindkét kizárt tag esetében megerősítette a NagyTanács döntését, azaz az érintetteket véglegesen eltávolította a Rendből.** A történetek

„utóregéseként” több olyan rendtag, aki nem értett egyet a Nagykáptalan döntésével, saját elhatározásból hagyta el a Rendet (mely utóbbi lépésre egyébként Alapokmányunk minden tag részére mindenféle indoklás nélkül is lehetőséget biztosít). A kilépésekkel kapcsolatban nem tudok nem gondolni a 2014-es országgyűlési választásokat követő, tiszavirág életű tüntetéssorozatra, ahol is a tüntetők csak olyan kollektív döntést tartottak elfogadhatónak, amely megegyezik az övéikkel...

Amúgy őrök szép emlékeket is a Nagykáptalanról. Egyik rendtagunk szinte prófétai erővel mondta ki a személyi vita során: **„A rend nem pusztul – tisztul!”** A Nagykáptalan óta eltelt idő visszaigazolta, hogy igazat szőtt. A számbeli fogyatkozás, az események emberi tapasztalatai nemhogy gyengítették, de egyenesen megerősítették a maradó rendtagok elkötelezettségét, a rendi kötelemeinkhez való hűség ragaszkodást.

S hogy mi lehet a nem rendtag Olvasó számára a legfőbb tanulság? Talán ez: ne dőlünk be az egykori SZDSZ kampányszlogen tükrözte téveszmének, miszerint „jőjön el az ÉN országom!”. Hiszen Jézus épp ennek ellenkezőjére tanított bennünket! Oly gyönyörűen kérlek, esdél a Jelenések Könyvében, hogy mindenki – kivétel nélkül mindenki! – arra figyeljen, hogy mit mond a Lélek.

Mitől óv, mire indít, mire bátorít. A Lélek!

Ehhez több csönd és sokkal több alázat kell. Mert különben túlságosan el leszünk foglalva valaki mással: önmagunkkal... Ami nem csak hozzánk, lovagokhoz, de valamennyi keresztény emberhez is méltatlan.

dr. Hock Gyula CSR

zösségének szól, célt tévesztenék, ha az érintett személyek helyzetére, illetve kizárásuk okaira fektetném a hangsúlyt. Ez ellentétes volna szabályainkkal, és amúgy sem volna tisztességes. Jelen cikk kizárólagos célja, hogy a történetekkel abból a szempontból foglalkozzék, amelyet I. világháborús emlékműveink így örökítenek meg: „OKULÁSUL ÉS INTELEMÜL!”

mindig is nyilvánvaló volt: lovagi eskünkkel az általános emberi illemszabályok betartásánál sokkal többre vállalkoztunk: a lovagi erények gyakorlásáról még heves személyi viták közepette sem mondhatunk le! Éppen a személyi viták kényes légkörében lehetne tanúságot tenni arról, hogy a szelidség, alázat, az előjárók iránti köteles tisztelet olyan parancsok,

NAGYMESTERI GONDOLATOK A JELÖLTKÉPZÉS KAPCSÁN

A legutolsó Nagykáptalan úgy döntött, hogy a jelöltjeink képzését meg kell oldani. Ez a létszámnövekedésből és az erősödésből adódó feladat, de miután ezen korábban nem vettek részt a lovagok sem, ezért az első ciklusban nekik is részt kell venniük.

A jelöltképzés indokoltságát mutatja az, amit látunk. A Rendnek egy kis töredéke van itt, jelölt – aki még nem lovag – egy fő van jelen. Saját magunk döntöttünk úgy, hogy az Evangéliumi tanácsokat szorosabban követve, és a szentistváni ispótyalapításhoz kapcsolódóan a rászorulóknak segítése, a Hit, az Egyház és a Nemzet védelmében való jobb részvétel érdekében a Cruciferi Sancti Regishez kívánunk tartozni. Mindnyájan magunk döntöttünk így. Ez mindenkor egy szuverén döntés, de valahogy ez elenyészett a huszadik-huszonegyedik század furcsa kavargásában – amikor is elképesztő szellemi rombolás folyik és ennek az eredménye itt is látszik – hogy ebből következnek dolgok, amikben már nincs szabad döntésünk, hanem kötelezéseink vannak.

Emlékeztetőül hadd olvassam fel a várományossá fogadás szertartásából a megszólítás utáni első kérdést. A kérdés így szól: „Kérelmed nagy jelentőségű. Ismered-e rendünk szabályait, az Alapokmányt?” A válasz: „Igen, elfogadom azt magamra nézve kötelezőnek.” Ha a jelölt mást válaszol, akkor a fogadalomtétel megszakad. Majd a szertartás úgy folytatódik, hogy „Elszántad-e magad a lovagi erények, a felebaráti szeretet gyakorlására?” A jó válasz az, hogy: „Igen, elszántam magam.” Később erre visszatérünk.

Magunk mindnyájan letettük a fogadalmunkat. A lovagi fogadalom ennél még sokkal keményebb, mert ott benne van a válaszban, hogy: „Bármilyenek legyenek is a körülmények...” Ez, tudom, hogy egy nagyon nehéz fogadalom – mikor mondtam akkor is átéreztem, és azóta is mindig megráz – azonban ez azt jelenti, hogy az Alapokmányban foglaltakat kötelezően kell kövessük. Az Alapokmány pedig miután előkerült – Paskai bíboros úr áldott legyen, így odaát is, mert előke-
rítette a Cruciferi pápai elfogadó bulláját, azt, ami Jeruzsálem eleste után a megismételt, mert ugye át kellett helyezni a központot Jeruzsálemből – azóta nemcsak sejtjük, hanem tudjuk, hogy a Szent Ágoston-regula ránk érvényes változatát kell, kövessük. És ez így kezdő-

dik – értelemszerűen egy-két szómódosítással: „Így éljete. Íme, ezek a szabályok, amiket előírunk, hogy Szent István király kereszteseinek közösségéhez csatlakozva, annak Alapokmányával és a szabályzatokkal együtt megtartsátok.”

Nemcsak kötelezettségeink, szabályaink, parancsaink vannak, hanem ehhez a Szentlélek eljövetele, a Húsvét és a Pünkösöd óta az Egyház garantálja a kegyelem túlaradó mértékét is. Mennél több a bűn, annál több a kegyelem. Ezért már az első betű olvasásától tudjatok róla, hogy a Regula szabály, amelynek megszegése bűn, de a követésében nem maradsz magadra.

A Regulában az Alapokmány által szabályozott módon imaelőírásaink vannak, amit a Regula részletez. Ez részben kötött ima, hiszen a Regula mind a katolikus, mind a protestáns osztályra érvényes, olyan, amit mindenki követhet. Ez azt jelenti, hogy reggel imával kezdjük a napot, este pedig imával fejezzük be és délben van egy könyörgés, amelyiknek van néhány pontja, amiket meg kell tartani.

Az Evangéliumban az Úr is tudta, hogy mi jön. Akkor is és most is egyformán nehéz. De a világban meg kell tudjunk maradni. Igen, folyamatosan terhelnek mindennel, de abban senki nem gátol meg, hogy eszembe jusson a déli ima. Amikor nagyon terheli az embert az, amit csinálni kell, akkor is, ahogy a Regulában benne van, legalább egy rövid odagondolásban végig kell fussak azon, hogy a Rendért, a halottainkért, az elődeinkért, a Nemzetért könyörögjek.

Mi különböztet meg minket egy átlag kereszténytől? Ha nem követjük a Regulát, ha nem

követjük az Alapokmányt, akkor semmi, sőt, lehet, hogy rosszabbak vagyunk, mert megfogadtunk valamit az Úrnak. Nem egymásnak, hanem az Úrnak, és ha nem tartjuk be és nem követjük, akkor biztosan rosszabbak vagyunk, mint sok, káromkodva az utcán sétáló ember, akiket nem kötnek ilyen fogadalmak, de amikor olyan helyzetbe kerül, akkor jólelkű, és igazából szembefordul a gonosz legsarkalatosabb kísértéseivel.

Megnyitóként azt szeretném Nektek mondani még egyszer, amit mindenkinek meg kell értenie: szuverén, egyéni döntésünk, hogy ide akarunk tartozni. Mindig meg is kérdezzük, hogy „Mit kívánsz barátunk?” Hogy „a Cruciferi Sancti Stephani Regis közösségéhez tartozhassak.” Ezt szoktuk mondani, mert ezt kívánjuk. Mi magunk döntöttünk így, mi jelentkeztünk, de utána követni kell a Regulát, mert nem fog megmaradni és nem fog tudni működni az a közösség, amelyik a fogadalmát megteszi, de nem tartja be. Viszont ha betartjuk és követjük a Regula mutatta utat, akkor az egyéb feltételek meglesznek. Fatimában mi át is éltük mind a hárman, akik most itt vagyunk, ha a szándékunk megvan, az akaratunk és az elszántságunk is megvan, a többi megadja az Úr.”

Elhangzott 2015. november 28-án, a Szent István-bazilikában, a Szent István Lovagrend jelöltképzésének első alkalmakor.

Ferencz Csaba CSR Nagymester hozzájárulásával lejegyezte: Winkler Márton CSR

A SZŰZANYA JELENÉSEI FATIMÁBAN

Jelöltképzés – Fatimai jelenések

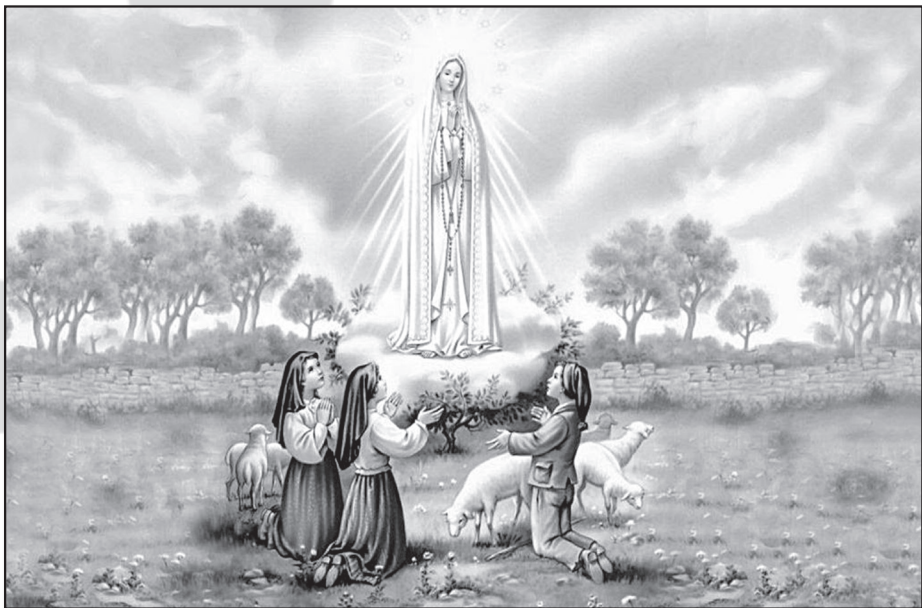
2015. november 28-án, szombaton, a Szent István-bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének első alkalomára, amelyen Varjú Imre atya a fatimai jelenésekről tartott előadást.

Fatima több szempontból is szorosan kapcsolódik a Lovagrendünkhöz. Elsősorban azért, mert országunkat – a Szűzanya kérésének megfelelően – 2003. október 8-án Fatimában Erdő Péter bíboros úr felajánlotta a Szűzanya Szeplőtelen Szívének, majd három évvel később, 2006. október 19-én egész Magyarországot, az egész magyar nemzetet és ennek a felajánlásnak minden magyar ember, – hívó vagy nem hívó – is a részese lett. Emellett Rendünk delegációja több alkalommal is részt vett a fatimai zarándoklaton, megismerve a három látnok gyermek, Lúcia, Francisco és Jacinta életét, a látomások és a csodatétel helyszíneit.

A fatimai jelenéseket Kondor Lajos verbita szerzetes-atyán keresztül ismerhettük meg, akinek életcélja a fatimai üzenet terjesztése volt. Kondor atya évtizedeken keresztül Fatimában élt, annak idején rendi előjárói küldték oda egy szemináriumba tanulni. Tizenhét évesen csatlakozott a verbita közösséghez, aztán Németországban tanult és onnan került ki 1953-ban Portugáliába. 1956-ban – amikor Magyarországon kitört a forradalom és szabadságharc –, akkor találkozott először Lúcia nővérrrel Fatimában, négy évvel később pedig a fatimai gyermekek boldoggá avatási ügyének posztulátorává nevezték ki. A sokoldalúan képzett, aktív missziós pap 1963-tól kezdve rendszeresen hírleveleket adott ki hét nyelven, melyekben ismertette a látnokok életét, továbbá tájékoztatót Francisco és Jacinta boldoggá avatásának ügyében elért eredményekről. A magyar származású szerzetes-pap nevét Fatimában mindenki ismeri és tiszteli, mert olyan emlékhelyet hozott létre a kegyhelyen, amely előtt milliók imádkoznak évente. Nagy szerepe volt a gyermekeket és az angyalt ábrázoló szoborcsoport felállításában. Az ő kezdeményezésére jött létre a magyar keresztút és a kálvária kápolna, amelyet szinte valamennyi zarándok – évente közel egymillió ember – felkeres. Nagy szerepe volt abban, hogy II. János Pál pápa 2000. május 13-án Fatimába látogatott és boldoggá avatta a két látnok gyermeket.

A jelenések három titka már nyilvánosságra került, ezek közül az egyik lehető legfontosabb a felajánlás. Egyénileg, közösségek, országos és világméretben. Mert a Szűzanya közölte a három látnok gyermekkel, hogy amennyiben a világot nem ajánlják fel Szeplőtelen Szívének, akkor a világ el fog pusztulni, de el fog pusztulni az is, ami legalábbis az üdvösség számára nincs felajánlva: ember, közösség, nemzet és így tovább.

A három kis látnok körülményein is érdemes eltöprengeni. Vegyük csak figyelembe életkorukat. Azt, hogy bár a Mária-jelenésekről a legkülönbözőbb emberek hallgatták ki őket, soha nem kerültek önellentmondásba és soha nem tágtottak attól az igazságtól, amit a korábbi állításaik szerint láttak. Hiába igyekeztek nyomást gyakorolni rájuk,

hiába kecsegtették őket pénzzel, vagy fenyegették meg kivégzéssel.

A fatimai jelenések után évtizedeken át a pápák, püspökök, papok és hívek próbálták megérteni, hogy a múlt évszázad elején, a Szűzanyán keresztül mit akart üzeni a Jóisten, illetve mi a teendőnk. Egy rövid mondatba sűrítve a Szűzanya fatimai üzenete így hangzik: az emberek térjenek meg és tartsanak bűnbánatot!

Miért választotta a Szűzanya éppen a hónapok 13. napját a megjelenés napjául? Ez nem a babona miatt van. A hagyomány szerint a Szűzanya augusztus 13-án halt meg és 15-én vétetett fel a mennybe. Portugáliában augusztus 13-án Szűz Mária jó halálának ünnepét tartották és ekkor jelent meg.

II. János Pál pápa a Szűzanya kérésének megfelelően 1984. március 25-én, Mária ünnepén a Rómába szállított kegyszobor előtt megtette a felajánlást, amit a Szűzanya elfogadott. Ez a felajánlás az emberiség történetének egyik legkritikusabb pillanatában történt.

A fatimai üzenet lényege tehát a megtérés, az ember életének gyökeres helyreállítása. A Szűzanya fatimai jelenésével szorosan összefügg minden hónap első szombatjának a megszentelése. A Szűzanya ehhez nagy ígéreteket fűzött. A második jelenés alkalmával 1917. június 13-án azt mondta: akarom, hogy az egész földkerekségen elterjedjen szeplőtelen szívem tisztelete. Aki eszerint él, megkapja az Üdvösséget. Őt, egymás utáni első szombat megszentelése azóta az általános gyakorlat. Az 1989-ben történt változások a Szovjet-unióban és a többi kelet-európai országban a harcos ateista-kommunista rendszerek összeomlásához vezettek. A Szentatya ezért is szíve mélyéből adott hálát Istennek, és a fatimai Szűzanyának.

A Szűzanya 20. század eleji felszólítása a megtérésre és a bűnbánatra nagyon is időszerű. Mi pedig köszönjük meg a Szűzanya oltalmát és bízunk az Egyházzal az Ő kezére, a harmadik évezredben is. Nemcsak az Egyházat, hanem az egész magyar nemzetet, államot is.

Varjú Imre CSR

HIT ÉS TUDOMÁNY

Jelöltképzés – Hit és tudomány kapcsolata

2016. január 30-án, szombaton, a Szent István-bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének második alkalmára, amelyen Ferencz Csaba Nagymester a hit és a tudomány kapcsolatáról tartott előadást.

„Az »egy« ereje azon is fölmérhető, hogy a rendezettet ösztönösen jónak, a kaotikust ösztönösen rossznak nevezzük.”

Werner Heisenberg: A rész és az egész

Ma is és történelmünk utolsó félezer évében az emberek el nem hanyagolható része újfajta istenséget kiáltott ki, a tudományt és a pusztá rációt, s értelemszerűen vele magát az embert tekintik a Legfőbb Hatalomnak. Egyidejűleg hirdetik, hogy a Hit elavult ostobaság, aminek a tudomány az alapjait is megcáfolta. (Értelemszerűen a tudományt is felfuttató keresztény Hitről beszélünk, s a különféle egyéb nézetek – az istentagadástól a különféle úgynevezett vallásokig – elemzésével itt terjedelmi okokból nem foglalkozom.) Ez a ma sajnos egyre inkább terjedő nézet azonban már önmagában is hamis állítás, mondhatnánk úgy is, hogy igencsak elhamarkodott „következtetés”. A mottóban idézett helyen (tárgykörünkben) Heisenberg azt is kifejti, hogy: „A végső analízisben azonban szükségképpen érvényesülnie kell a lényegi rendnek vagy, mint mondani szokás, diadalmaskodik az »egy«, és itt máris a vallással közös nyelvet használtunk.”

A helyzet megértéséhez egy példát hozok a tudomány történetéből, amelyik a mai ateista és keresztényellenes nézetek („a lázadás”) megerősödésének idejére esik. Leibnitz az Őszövetség teremtés-történetének leírására – az Úr a hetedik napon megpihenet – hivatkozva mondta ki az energiamegmaradás axiómáját, majd megoldott ennek segítségével addig megoldatlan problémákat (inga-mozgás, stb.). Nem kevés vita után elfogadták a ma anyag-energia megmaradásaként ismert tételt, amit ma is helyesnek tartunk sokszorosan megerősítve. Erre alapozva az ateista, stb. gondolkodók és követők máig ható erővel kimondták, hogy az anyagi világ, az Univerzum megmarad, azaz örökkévaló, s Isten feltételezése nincs szükség, Ő nincs is, illetve bárki mással helyettesíthető képzeletünk világában. Azonban az anyag-energia megmaradás elvének elfogadásakor egy precíz német csillagász ellenőrző számítását végzett, hogyha igaz az

anyag-energia megmaradás és a világ örökkévaló, végtelen, akkor ebből mi következik. A pontos, helyes eredmény az lett, hogy a végtelen idő miatt már beáll az energia-egyensúly, ezért az egész égboltnak körülbelül úgy kellene fényleni, mint a Nap. Mivel az ellentmondást a tudomány akkori állása szerint feloldani nem tudták, az eredmény a „nappal-éjszaka paradoxon” nevet kapta. Megoldását a modern fizika hozta meg azzal, hogy **kidérült, a tér és az idő (tudományosan „téridő”) és az Univerzumunk is véges, lett** (ősröbbanás vagy Big Bang). Ez pedig megfelel mind Szent Ágoston tanításának „az idő teremtett voltáról”, mind annak, amit a „Hiszekegyben” mondunk:

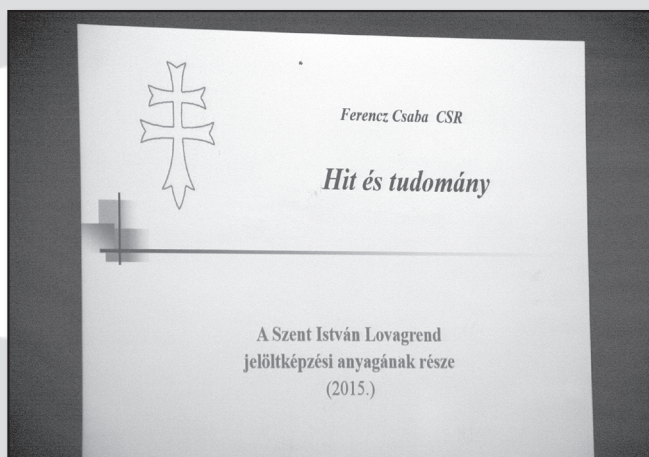
„az idők kezdete előtt” vagy amint az Úr maga mondja: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (János, 8, 58). Gondoljunk vissza arra, amit Heisenberg az »egy« diadalmaskodásáról írt. A példák sora folytatható, az **Egy diadalmaskodik. Úgy is fogalmazhatunk, hogy Isten teremtette a Világot és magát számunkra a kinyilatkoztatásban és az emberként megszületésében mutatta meg. Így a megmutatkozásán alapuló Hit és az általa teremtett Világot vizsgáló tudomány között valódi ellentét elvileg sem lehet.** Indokoltak tehát az Alapokmányunk 3. sz. függelékében írottak: „Ez nem jelenti a kutatás szabadságának korlátozását, de jelenti a tévelygéshez vezető önkényes értelmezésektől tartózkodás kötelmét.”

XVI. Benedek pápához kanyarodom vissza, aki ebben az ügyben (is) adott egy nagyon fontos eligazítást: azt mondta, hogy az ateizmusnak egy új és igen veszélyes formája uralkodott el a világban – amit állandóan láthatunk – a **közömbösség.** Azaz a bolondosok foglalkozhatnak a hittel és az Isten kérdésével, de én, aki értelmes vagyok, nem, engem nem érdekel, nincs is rá időm. Erre adta azt az utasítást, hogy **fel kell keltenünk újra az emberek és a magunk figyelmét is a Hit iránt, három lépésben: a Világ, az ember és a Hit által.** A világ azt jelenti, hogy felfedezni a Világ szépségét és a mögötte lévő Rendet. (Ez most a témánk.) Vegyük észre a **világ szépségét, azt, hogy fel kell tételeznünk a Teremtőt, a Mindenhatót.** Majd a következő lépés, hogy **tekintsünk magunkba, ismerjük meg magunkat, majd, ha már megtaláltuk magunkban az Istent kereső vágyat, akkor eljutunk a Hithez, s az majd elvezet bennünket Istenhez.**

Annak fontosságát pedig, hogy a Hitet és a tudományt nem lehet, de nem is szabad szembeállítani, Heisenberg ide vonatkozó gondolatával mutatom meg: „Ha megkérdézzük a nyugati embert, mi a jó és mi a rossz; miért érdemes küzdeni, és mi az, amit el kell kerülni, látni fogjuk: válasza a kereszténység etikai normáit tükrözik; akkor is, ha réges-régen elvesztette kapcsolatát a keresztény parabolákkal, szökepekkel. Ha egy nap kimerül a mágneses erő, amely felé a nyugati ember iránytűje mutat – és mi más lenne ezen erő forrása, mint a lényegi rend? –, akkor iszonyatos dolog történik az emberiséggel, rosszabb az atombombánál, a koncentrációs tábornál is.” (A rész és az egész.)

Éppen ezért imádkozzuk – és kövessük is valóban – azt, hogy: „Segíts, hogy **hű maradhassak a Szent Király alapításához, felajánlásához, ősi hagyományainkhoz, tegyem élővé keresztény hitemet és védjem mind Hitemet, mind az Egyházat, mind nemzetemet a hitetlenséggel szemben.**” (Rendi imánk része.)

Ferencz Csaba CSR
Nagymester

REMÉLNI MAGUNKÉRT, REMÉLNI MÁSOKÉRT, REMÉLNI MINDENKIÉRT

Idei nagybőjti lelkigyakorlatunk március 4-6. között került megrendezésre a szokásos helyszínen, a Ciszterci Nővérek Regina Mundi Apátságában, sajnos meglehetősen alacsony létszámmal.

A Regula Minor előírja, hogy minden évben legalább egy alkalommal vegyünk részt közösségi lelkigyakorlaton („közös, értelmes csoportok szerint megszervezve azt, hogy mindenki valóban ott lehessen egy lelkigyakorlaton évente”). Mivel a lelkigyakorlatok időpontját rendszerint fél évvel korábban egyeztetjük, ezt a fogadalomtételkor vállalt kötelezettséget nem lehetetlen teljesíteni, hacsak nem valamely előre nem látható körülmény akadályoz bennünket ebben.

A lelkigyakorlat alkalom az Istennel való kapcsolat elmélyítésére, lehetőség a lelki vezető által előadott gondolatokon való elmélkedésre. Nem szabadegyetem, ahol egy általunk érdekesnek tartott szakterület kiemelkedőnek vélt képviselője új információk tömkelegét zúdítja ránk. A lelkigyakorlat a Katolikus Lexikon megfogalmazása szerint „gondosan megtervezett, gyakorlati következményekkel járó elmélkedési rendszer a katolikus hit alapigazságairól”. Gyakorló keresztény emberként – ami a Lovagrendhez tartozás egyik alapfeltétele – ezekről az alapigazságokról mindannyian hallottunk már, de az ezeken való elmélyült gondolkodás új felismerésekre vezethet, amennyiben kellő nyitottsággal és alázattal irányítjuk rá figyelmünket.

A Katolikus Egyház Törvénykönyve (CIC 1983.) a teológiában nálunk jártasabb szerzetesek (663.k.5.§), papnövendékek (246.k.5.§), klerikusok (276.k.2.§) számára is előírja a lelkigyakorlatokon való rendszeres részvételt.

XI. Piusz pápa 1929. december 20-án kiadott, a lelkigyakorlatok végzésének előmozdításáról szóló Mens nostra kezdetű enciklikájában azt írja, hogy a lelkigyakorlatokban a papság és a hívek számára is az örök üdvösség elnyerésének kivételesen alkalmas eszközét látja, általa megtapasztaljuk „a lelki indításokat, amelyeket belőlük merítettünk az Isten akaratának felismerése és beteljesítése céljából”.

Lelkigyakorlatunk vezetője rendtársunk, Nagy Gábor Emmánuel atya, bevezető elmélkedésében a keresztyetvés szimbolikájáról beszélt. Ahogy a hitvallásnak ez a formája megszentelt napunkat és Isten hatalmának segítségével hívásával felkészít a Vele való

együttműködésre, úgy segítettek bennünket ezek a gondolatok az elmélyülésben, amikor a vasárnapi Evangéliumban a tékozló fiú történetét hallgattuk.

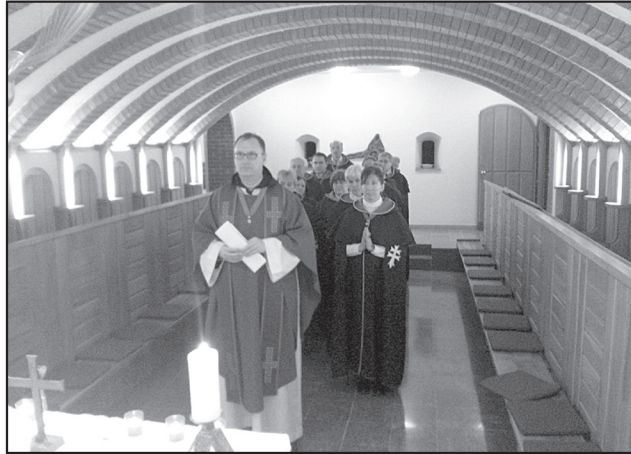
Emmánuel atya az említett evangéliumi szakaszról a remény, mint közösségi erény motívumát emelte ki. A kisebbik fiú, mint minden ember, homo viator, állandóan úton lévő zarándok. A remény ellentéte a vakmerőség és a kétségbeesés. A kisebbik fiú kezdetben vakmerően, hamis biztonságérzetéből fakadóan azt gondolta, elveszíthetetlenül birtokolja az Istent, tökéletesen hasonlít az apához, de eltávolodva az atyától, szakítva a szülői házban tanult gondolkodásmóddal megtapasztalta a másoknak való kiszolgáltatottságot és kétségbeesett. Kétkedni kezdett abban a valóságban, hogy Istenhez tartozik. Reménye a megváltoztathatatlan múltjában gyökerezett, amikor édesapja szeretete határozta meg a létét, de ez a reménye tökéletlen volt, mert azt hitte, a bocsánatért meg kell dolgoznia.

Az idősebb fiú reménytelensége még mélyebbre vezet vissza, ő nagyobb és hosszabb utat tesz meg. Az ő vakmerősége abban áll, hogy saját hűségében bízik, kötelességteljesítését nem szolgálatként, hanem szolgásként értelmezi, farizeusi lelkiülettel saját cselekedeteitől reméli az üdvösséget.

Az apa nem hasonlítja egyik fiát a másikhoz, mindkettőt egyformán szereti, azt is, aki láthatóan eltávolodott tőle és azt is, aki láthatóan vele volt, de gyakorlatilag nagyon távol. Mindkettőért, mindenkiért remél.

A lelkigyakorlat idején végzett szertartások Szent Charbel Makhlouf képe és ereklje jelenlétében zajlottak. A kelet nagy misztikusának és aszkétájának tartott maronita pap a családok és a közös ima védőszentje. Életrajzának megismerése is példát mutat arra, hogyan válhatunk Isten jelenlétének tanúivá a világban, ha nem az idősebb fiú szolgáló törvénytiszteletével, hanem belső meggyőződésből kötelezzük magunkat a fogadalomtételkor tett ígéretünk megtartására, hiszen Alapokmányunk is előírja a Rend minden rendű és rangú tagjának, „hogy életét az Egyház törvényei szerint alakítsa, a köznapi életben jó és követendő példát mutasson”.

Banga Viktória CSR

IMA A KEGYELEM MEGSZERZÉSÉHEZ

Uram, Te, aki végtelenül szent és megdicsőült vagy szentjeid által, aki arra ösztönözted Szent Charbel szerzetest és remetét, hogy Jézus Krisztus útját járva éljen és haljon, aki megadta neki az erőt, hogy el tudjon szakadni a világtól, hogy győztes legyen remeteségében, a szerzetesi erényekben: kérünk Téged, ruházz fel bennünket a kegyelemmel, hogy szeressünk és szolgáljunk Téged, követve az ő példáját.

Mindenható Isten, aki nyilvánvalóvá tette Szent Charbel közbenjárásának hatalmát számos csoda és támogatás által, add meg számunkra a kegyelmet az ő közbenjárása által. Ámen.

MINDENT ISTEN DICSŐSÉGÉRE

Lovagrendünk 2016-os őszi lelkigyakorlatára november 11-13. között került sor első alkalommal a Felvidéki Melcsicmogyoródon, a helység egykori kastélyában kialakított ferences nővérek kolostorában.

A lelkigyakorlat vezetője – Lovagrendünk papja és mestere – Kiss Róbert atya volt; témája pedig az Istennel való kapcsolatunk tökéletesítése volt; hogy minél inkább felfedezzük és felismerjük Isten ránk vonatkozó akaratát.

E sorok írásakor úgy érzem, hogy igen nagy fába vágtam a fejszém, amikor elvállaltam a részvételt ezen a lelkigyakorlaton. A legelőkelőbb arra a történetre emlékszem, amit Róbert atya mondott el az elengedéssel és lemondással kapcsolatban: Egyszer egy vendégségben egy kisgyerek beleejtette egy vázába a játékát. Be is nyúlt érte, de az ökölből szorított kezét már nem tudta kihúzni a vázából. Mivel annyira ragaszkodott a játékához, hogy nem volt hajlandó elengedni azt; így végül a vázát kellett szétörtni, hogy ki tudják szabadítani a kezét...

A mi számunkra is fontos, hogy adott helyzetben le tudjunk mondani azokról a dolgokról, amik valóban a mieink, megilletnének minket. Jézus is – akit követni akarunk, és akinél fel akarjuk ismerni az akaratát – ezt tette, azzal kezdve, hogy értünk emberré lett és vállalta a betlehemi barlangistálló szerénységét és nyomorúságát, majd az üldözöttséget. Egész élete folyamán minden csodáját az Atya nevében tette, holott Jézus is ugyanúgy tagja a Szentháromság egy Isten teljes dicsőségének, mint az Atya – egészen értünk elszenvedett keresztaláláig. De **nemcsak azért kell így tennünk, mert Jézus is így tett, hanem azért is, mert Ádámnak a paradicsomban még közvetlen kapcsolata volt Istennel.** A kiűzetéssel ugyanez a fajta közvetlen kapcsolatunk megszűnt, de az emberben ott maradt az Isten és az Ő szeretete utáni vágyakozás.

A lelkigyakorlat – Róbert atya megfogalmazásával élve – egy kiváló eszköz arra, hogy újra oda tudjunk figyelni Istenre és Jézusra. A lelkigyakorlat és egész életünk során Jézust kell követnünk az éreinkben, különösképpen az alázatban és az engedelmes-ségben, az imában és legfőképpen a szeretetben; és a mi életünket is át kell hatnia az önmegtagadás szellemének.

Sohasem szabad elfelejtenünk arról, hogy lelkünk Isten alkotása, melyet ebben a földi életünkben kell csiszolnunk és tökéletesítenünk, hogy Isten dicsőségét hirdesse!

Mi, akik megfogadtuk, hogy törekszünk az Úr akaratának felismerésére, és alázatos betöltésére nem válhatunk énközpontú, gőgös, egoista emberré, hanem a mi életünkben minden tettünknek Isten nagyobb dicsőségét kell szolgálnia! De semelyik keresztény embernek sem lehet az életcélja a hírnév, a vagyon, vagy éppen, a hatalom; mivel már Jézus is figyelmeztetett rá, hogy csak Ő általa jutunk az Atyához: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam.*” (Jn. 14, 6); és **hogy nem itt a földön, hanem a mennyben kell kincseket gyűjtenünk.** „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön, ahol moly rágja és rozsdá marja, s ahol betörnek és elloppják a tolvajok! A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsdá, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok! Ahol a kincsed, ott a szíved is.*” (Mt. 6, 19-21).

Egy keresztény embernek ugyanis nem lehet nagyobb életcélja, mint az, hogy élete végén eljusson az üdvösségre és Isten színéről színre való látására: az isteni lényeg és a csak egymástól különböző isteni személyek egyetlen megismerésére.

Varga Balázs Imre CSR

VEZÉRELV ÉS ALAPIGAZSÁG

„Az ember arra van teremtvé, hogy Istent, a mi Urunkat dicsérje, tisztelje és szolgáljon neki, és ezáltal lelkét üdvözítse.

Minden egyéb a föld színén az emberért van teremtvé, és azért, hogy segítse őt a cél elérésében, amire teremtvé van.

Ebből következik, hogy az embernek ezeket

annyiira kell felhasználnia, amennyire célja elérésében segítik, és annyiira kell megválnia tőlük, amennyire akadályozzák abban.

Szükséges ezért, hogy közömbösekké tegyünk magunkat minden teremtménnyel szemben, ami szabad akaratunk döntésére van bízva és nincs neki megtiltva.

Ugyannyira, hogy a magunk részéről ne akarjuk

inkább az egészséget, mint a betegséget, a gazdagságot, mint a szegénységet, a tiszteletet, mint a gyalázatot, a hosszú életet, mint a rövidet, és következetesen így minden másban; egyedül azt kívánva és választva, ami jobban elvezet bennünket a célba, amire teremtvé vagyunk.”

(Loyolai Szent Ignác: Lelkigyakorlatok – 23.)

AZ ÉLETED ISTEN KEZÉBEN VAN – GONDOLATOK AZ ENGEDELMESSÉGRŐL ÉS AZ ALÁZATOSSÁGRÓL

Keresztény társadalmunkban az engedelmisség Szent István királyunk óta megmutatkozik, hiszen a keresztényi élet alapjáról beszélünk. Stefanitaként lovagi erénynek tekintem, hogy az életem része lett az engedelmisség és az alázat, amelyekkel Istennek tetsző módon cselekszem!

Eletünk alapja ősidők óta az engedelmisség. Pál apostol a következőkre hívja fel a figyelmet: „az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek úgy, mint az Úrnak, mert a férj a feje a feleségnek, ahogy Krisztus is feje az egyháznak, és Ő a test üdvözítője is. De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben.” (Ef. 5,21-23). Furcsa példázat ez a mai kor emberének, akiben az engedelmisség szinte ellenállást vált ki, tekintélyt, tiszteletet sugall, mert kötelező érvényűnek, parancsolónak tekintik. Pedig szó sem volt erről, de egy példa kell ahhoz, hogy megértsük mire gondolt Isten ebben az igeszakaszban. „Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Úgy, amint meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1. Pét. 1,14-16).

Mire menne az ember, ha mindenki a maga akaratát érezné feljebbvalónak és nem tudná elfogadni másik embertársának, elöljárójának véleményét? A keresztény lovagi életben ez különösen fontos számunkra, melyben az

engedelmisségen túl megjelenik még az alázatosság is. Viszont ezt a két kifejezést nem szabad félreértenünk. Keresztény társadalmunkban az engedelmisség Szent István királyunk óta megmutatkozik, hiszen a keresztényi élet alapjáról beszélünk. Államalapítónk markáns döntéseinek része volt, de nem azért, hogy kikényszerítse az emberekből ezt a „kegyet”. Szükség volt arra – mint ahogy jelen korunkban is megmutatkozik – hogy a családi és társadalmi életben elfogadott szabályok szerint élve gyakoroljuk az engedelmisséget. Ezzel szent királyunk nem a tekintélyt akarta kivívni, hanem magát a társadalmi rend megértésében kívánt segítséget nyújtani.

Tíz évvel ezelőtt, amikor a Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stefani Regis) tagja lehettem, mélyebb értelemben is megismertem az engedelmisséget és az alázatosságot. Az engedelmisség nem csak a rendi elöljáróimnak szólt, nem nekik kellett megfelelnem és az alázatosságot sem miattuk kellett tágabb értelemben követnem. Természetesen nem a reguláris hierarchiát követi csak az életem, hiszen a mindennapokban folyamatosan ott találok mind a két elemet. Korunknak megfelelően a családban gyakorolhatom leginkább az alázatot, élhetem meg az engedelmisséget, elfogadva mindazt, ami ebben a kis közösségben megtalálható. Viszont mindez kihat a munkámra, melyben a helytállás is megjelenik. Nem mindegy tehát számomra, hogy a Renden belül megtapasztalt engedelmisséget és alázatot miként viszem magammal. Jó példával élve meg a rendi élet gyakorlását, közvetíteni

tudom környezetem számára mindazt, amit ezen a két területen megértettem.

Hétköznapi példák sokasága mutatta már meg, hogy a 21. században élő emberek miként viszonyulnak egymáshoz. A törtetés, a haszon megszerzése soha nem volt jó példa, viszont mára a társadalmi élet részét képezik. Ebben a társadalmi közegbe bevinni az engedelmisséget és az alázatot különös kihívás volt számomra. Legnagyobb segítséget a Lovagrend értéke és tagjai adták példájukkal. Figyelve arra, hogy ebben a „világban” hol van a helyem, mikor cselekszem a jót, mit tudok saját környezetemnek átadni, másoktól elvárni. Mert mindezt nem csak nekem kell gyakorolnom. Sokan nem is sejtik, de kellő odafigyeléssel embertársaimtól én magam is elvárhatom, hogy velem szemben engedelmesek és alázatosak legyenek. Bár ezt sokan félreértelmezik és a bevezető példázatot nem ismerve érezhetően „kötelezően” megadandónak tekintik. Pedig nem erről van szó. Jézus tanításán alapul, de ahogy érzem, minden korszakban más és más példázatra lenne szükség. Ezt különösen a ma élő legfiatalabb korosztálynál tapasztalom. Míg a kisgyerekek csodálattal követi szülei példáját, később már a társadalmi korcsoportja szerinti elvárásban értelmezi, amely sok esetben ellentmond a józan észnek.

Stefanitaként lovagi erénynek tekintem, hogy az életem része lett az engedelmisség és az alázat, amelyekkel Istennek tetsző módon cselekszem!

Székelly Péter Csaba CSR

RÍMEKBE ÖLTÖZÖTT LÉLEK

Felolvasóestjeink margójára

Lovagársammal és barátommal, Winkler Mártonnal első közös felolvasóestünket 2002. április 13-án – több mint 16 évvel ezelőtt – tartottuk meg a Szent Margit Gimnáziumban. Szándékunk már akkor is az volt, hogy ne csak életvitelünkön, hanem verseinken keresztül is bemutassuk és visszaadjuk a lovagi erőnket.

Legelső felolvasóestünk szervezése közben merült fel bennünk az a gondolat, hogy verseinket és a későbbi felolvasóestjeinket ajánljuk fel a Szűzanyának, mivel verseink által is tanúbizonyságot kívánunk tenni hitünkről, és mindenkor célunk, hogy megismeressük az emberekkel Lovagrendünket, minél több helyre elvigyük annak jóhírét!

Felolvasóestjeinkre verseinket mindig úgy válogatjuk össze, hogy azok alkalmazkodjanak az adott helyszínhez és időponthoz/ünnepkörhöz. Verseink sorrendjét is aszerint határozzuk meg, hogy a fentieknek megfelelően reprezentáljanak egy adott gondolatot és egyfajta linearitást adjanak felolvasóestjeinknek: a bevezetés után legyen egy tetőpont, ahonnan eljutunk a végkövetkeztetéshez.

Első felolvasóestünk után nem sokkal első közös kötetünk is megjelent Lovagrendünk lelki és anyagi támogatásával. Ennek bemutatója 2002. október 24-én volt a bu-

dai Várban, a Magyar Kultúra Alapítvány szervezésében. A legsikeresebb felolvasóestjeink között tarthatjuk számon, a pár héttel kötetünk megjelenése után megtartott felolvasóestünket Cibakházán, amelynek egyik főszervezője Kálmán László lovagársunk volt. Az elmúlt tizenhat évben országsszerte számos felolvasóestet tartottunk; ezek közül természetesen a legkedvesebbek számunkra azok voltak, amelyeket kifejezetten Rendtársaink számára állítottunk össze, közösségünk lelki épülését célozva.

2015 sorsfordító évnek számít, hiszen ekkor hirdettük meg – válaszul az akkor kialakult bel- és külpolitikai helyzetre, valamint a napi aktualitásokra és korunk lelki-szellemi degradálódására – a Kapisztrán Szent János Országjárást, amelynek első állomása Székesfehérvár volt 2015. szeptember 25-én, ahol Spányi Antal püspök úr volt a házigazdánk, majd 2015. október 16-án Majkra, a kamalduki szerzetesek kolostorába látogattunk el, ahol Kutschi András plébános atya volt a vendéglátónk.

Bármelyik felolvasóestünkre is gondolok vissza, mindegyikkel kapcsolatban az az érzésem, hogy bár adni mentünk, közben mi is kaptunk, lelkileg többek lettünk! Erőt merítettünk elsősorban egymás barátságából, hogy sohasem túlszárnyalni akartuk, hanem válaszolni akartunk egymás verseire; töltekeztünk azon

rendtársaink szeretetéből, akik szinte állandóan elkísértek felolvasóestjeinkre országjárásunk során és nem utolsósorban töltekeztünk a közönség figyelméből és nyíltságából, amivel verseinket fogadták.

Rövid és középtávú terveink között szerepel, hogy – miután a Lovagrend NagyTanácsa elfogadta és jóváhagyta – elkészítettjük Lovagrendünk Hadijele lobogóját, amit a Rendnek adományozunk és amely megáldása/megszentelése után további felolvasóestjeinken mindvégig jelen lesz. Terveink között szerepel továbbá, hogy ismét kiadjuk első közös kötetünket és ezzel egyidőben a másodikat is összeállítjuk, amelynek könyvbe-mutatója reményeink szerint szintén a budai Várban lesz majd.

Ami talán a legfontosabb: hiszem és vallom, hogy tehetségünket az Úrtól kaptuk és hogy Teremtő Atyánk felolvasóestjeinket szemlélve úgy ítéli meg, hogy azok által hozzájárulhattunk az Ő nagyobb dicsőségének előmozdításához, és így – bár méltatlan szolgálakként – folytathatjuk Szent István királyunk művét, Hazánk, Nemzetünk, Lovagrendünk hasznára lehetünk. E gondolatok jegyében szeretnénk majd az Úr szent színe elé járulni, kérve, hogy emlékezzen meg hűséges szolgálóiról, s ítéljen vétkeink, illetve erőnkeink alapján.

Varga Balázs Imre CSR

VERS

MI LESZ MAJD?

Mi lesz majd hozzám első, köszöntő szavad,
Megterve Tehozzád – befejezve utam;
Majd bűnöm és szívem mérlegeden mérve,
Mi néz rám akkor: szemed tüze vagy fénye?

Ha majd kérdezed: „*Ki voltál? Jó vagy gonosz?*”
Lágy lesz-e a hangod, vagy pedig ostoroz?
Ember voltam mindig a csillagok alatt,
Szívemből-lelkemből másoknak mi maradt?

Mit mondasz majd hallva minden bántó szavam?
Füledbe csengnek és velük vádlok magam?
Letöröltem legalább egyetlen könnyet,
Vagy utat és teret adtam a közönynek?

Ha életem homokórádon leperreg
Merre billen majd az igazság mérlege?
Követtem-e utad, akarodod szerint,
És lényeged ragyogó csillag-fényeit?

Mit gondolsz, ha lelkem legmélyére nézel,

Benne szemlélődve felragyog-e képed?
Mi nemes gyúlt abban életem folyamán,
Vagy belepett volna benne mindent a sár?

Mit visz majd Eléd az utolsó gondolat,
És mi lesz az, ami belőlem megmaradt?
Áradtam-e hitem fiannak örökül,
Vagy szívem mélyén örökre megkövült?

Elbuktam sokszor – mert gyenge az ember,
De felálltam mindig, Benned reménykedve;
Mi lesz majd válaszod? Mit mondasz majd erre?
Eljutok Tehozzád, Tégedet keresve?

Életem terének célt, gátat mi szabott,
Ítéleted része – előre jól tudom...
Lelkem, s minden tettem milyen rúgórá járt,
És mi volt mi hajtott, utamon inspirált?

Majd meghalljuk hangod, arcod élénk táru,
Milyen lesz aznap, mikor Eléd kell állnunk?

AZ IGAZSÁG SZAVA

Szívedben gyúljon szelíd fény,
Hogy megértsd, mi végre jöttél,
Hívó szót miért hallottál, esküt miért tettél,
Nehéz vándorútra miért kerekedtél...

Egyedül vagy, de lesz, ki Veled tart,
Sorsodban társadként osztozik majd,
Együtt él meg Veled minden gondot, bajt,
Míg szíved dobban, s hited tovább hajt.

Egy vagy a sok közül, értékes elem,
Ne maradj hátul, míg tart a küzdelem,
Durva szó vagy tett ne tántorítson el,
A végső jutalom csak így lehet a Tied.

Életed vezesse minden időkön át:
Isten törvénye köt, minden más hazugság.
Egyedül az Úr dönt, s ítél majd odaát,
Fogadd el hát Testvér az Igazság szavát!

Varga Balázs CSR

Winkler Márton CSR

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

VIII. évfolyam, 1–2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: szentistvanlovagrend@sziz.hu Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1023 Budapest, Frankel Leó út 54. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: CIB Bank 10700347-69188639-51100005